

ת"פ 17289/09/15 - מדינת ישראל נגד ניסים מלאך, ויקטור חיים פנחס, אניטה ענת מסורי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 17289-09-15 מדינת ישראל נ' מלאך ואח'

לפני
המאשימה: כבוד השופט שאול אבינור
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד ליה קוק
פרקליטות מחוז תל-אביב (פלילי)

נגד
הנאשמים: 1. ניסים מלאך
ע"י ב"כ עו"ד סרגיי דוד מורין
2. ויקטור חיים פנחס
ע"י ב"כ עו"ד אבי פינרסקי
3. אניטה ענת מסורי - עניינה הופרד

גזר דין (נאשמים 1 ו-2)

א. פתח דבר:

1. בלילה שבין יום 9.3.11 לבין יום 10.3.11 בילה יהונתן נעים ז"ל בפאב/בית הקפה "קפה אדר", שהיה ממוקם באותה עת במבנה בדרך יפו 44, תל-אביב (להלן - העסק). בשעה 01:30 בקירוב החל יהונתן לעלות בגרם מדרגות שהוביל אל קומת הגלריה, בה היו ממוקמים מקומות ישיבה נוספים וכן השירותים של העסק.

בעודו עולה במדרגות נפל יהונתן לאחור, בנסיבות שאינן ידועות. ראשו של יהונתן נחבט בבסיס של שולחן העשוי מתכת, נגרמו לו שברים בגולגולת ונזק מוחי והוא איבד את הכרתו והובהל לבית החולים.

יהונתן נותח מספר פעמים אך לא שב להכרתו עד שנפטר, כתוצאה מן הפגיעה, ביום 13.5.11.

2. מדובר בתאונה טראגית ומזעזעת: אדם צעיר - יהונתן ז"ל - יצא לבילוי של שגרה בעיר מגוריו, יחד עם חברים, בילוי שממנו הוא לא שב לביתו. בעת ששהה במקום-עסק הפתוח לציבור, מקום אשר אמור להקנות ביטחון והנאה למבלים בו, נפל יהונתן ונפגע באופן אנוש.

3. נגד שלושת הנאשמים שבכותרת הוגש, בחודש ספטמבר 2015, כתב אישום בו הם הואשמו בעבירה של גרימת מוות ברשלנות לפי הוראות סעיף 304 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין). הדיון בתיק החל לפני מותב אחר ובשלב מסוים הועבר לגישור לפניי. בתום הגישור הגיעו כל הצדדים להסדר טיעון. לאחר מכן, בהסכמת הצדדים ולבקשתם, גם הטיעונים לעונש נשמעו לפניי.

4. עוד יש לציין, בפתח הדברים, כי את ההליך לפני ליוותה גב' נעמי גפן, אמו של יהונתן ז"ל, שגם העידה לעניין העונש מטעם המאשימה. כפי שצינתי גם בהחלטה קודמת, חרף כאבה הרב עקב מותו של יהונתן, גב' גפן נשאה את דבריה בבית המשפט בדרך מרשימה ובאופן תרבותי ומאופק.

ב. כתב האישום המתוקן והסדר הטיעון:

5. הסדר הטיעון בעניינם של הנאשמים כלל הסכמות הן במישור הדיוני והן במישור העונשי-מהותי. במישור הדיוני, במסגרת הסדר הטיעון הוגש כתב אישום מתוקן, שהתיקון המרכזי והעיקרי בו הוא אי-ייחוס קשר סיבתי בין מעשיהם ומחדליהם של הנאשמים לבין מותו של יהונתן ז"ל.

6. עובדות כתב האישום המתוקן - בעיקרי הדברים ובהתייחס לנאשמים 1 ו-2 בלבד - הינן כלהלן:

· בחודש אפריל 2010 או בסמוך לכך, שכרו נאשם 1 ואחר חנות, שהינה חלק ממבנה, לצורך הקמת העסק. בטרם פתחו את העסק ערך נאשם 1 שיפוץ ובמסגרתו פירק, בעצמו או באמצעות אחר, את גרם המדרגות שהוביל לגלריה שבמקום.

· נאשם 1 שכר את שירותיו של נאשם 2 שבנה והתקין, לפי בקשת נאשם 1, גרם מדרגות לולייני המוביל אל קומת הגלריה, שבה הותקנו גם השירותים היחידים בבית העסק, אשר יועדו לשמש את הלקוחות והעובדים.

· המדרגות נבנו בלא היתר בניה ובניגוד לתקנות ולתקן, היוו סיכון לבאי המקום וביתר שאת למי שצרכו משקאות אלכוהוליים שנמכרו במקום. הסיכון נבע בין היתר מכך שבגרם המדרגות הלולייני - שנועד לשמש דרך מוצא בטוחה ליושבים בגלריה ולמשתמשים בחדרי השירותים - עומק שלחי המדרגות והמעקה נבנו בניגוד להוראות הדין.

· נאשם 1 פתח במקום את העסק, אשר מעולם לא קיבל רישיון עסק. נאשמת 3, שהינה הנדסאית-אדריכלית, נשכרה על ידי נאשם 1 על מנת לטפל בבקשה לקבלת רישיון עסק.

· במהלך הפעלת העסק הפנו עובדי המקום ואורחיו טענות אל נאשם 1 על הסכנה הטמונה במדרגות. ואולם, הנאשם המשיך להפעיל את המקום, תוך שהגלריה משמשת כמקום ישיבה וכשמצויים בה השירותים היחידים המשמשים את באי העסק.

· בלילה שבין יום 9.3.11 לבין יום 10.3.11, בילה יהונתן ז"ל בעסק. בשעה 01:30 בקירוב החל יהונתן לעלות במדרגות אל קומת הגלריה. בעודו עולה במדרגות נפל יהונתן לאחור, בנסיבות שאינן ידועות. ראשו של יהונתן נחבט בבסיס של שולחן העשוי מתכת, נגרמו לו שברים בגולגולת ונזק מוחי והוא איבד את הכרתו והובהל לבית החולים. יהונתן נותח מספר פעמים אך לא שב להכרתו עד שנפטר, כתוצאה מן הפגיעה, ביום 13.5.11.

7. על רקע העובדות הנטענות הנ"ל הואשמו הנאשמים, בכתב האישום המתוקן, בעבירה של הפרת חובה של אחראי, לפי הוראות סעיף 337 לחוק העונשין. נאשמים 1 ו-2 הואשמו, בנוסף, בעבירה לפי הוראות סעיף 204(א) לחוק התכנון והבניה, תשכ"ה-1965 (כנוסחן בתקופה הרלוואנטית). ביום 13.8.17 הודו הנאשמים לפני בעובדות כתב האישום המתוקן והורשעו, על יסוד הודאתם זו, בעבירות שבהן הואשמו כאמור.

8. הסדר הטיעון כלל גם הסכמות - הגם שלא מלאות - במישור העונשי-מהותי. בעניינם של נאשם 1 עמוד 2

הוסכם לעתור לענישה שתכלול מאסר בפועל לתקופה של שלושה חודשים וכן מאסר על תנאי וקנס; ובעניינו של נאשם 3 הוסכם לעתור לענישה שתכלול מאסר על תנאי וקנס. בעניינה של נאשמת 3 הוסכם לעתור לקבלת תסקיר שירות המבחן, שיתייחס בין השאר לשאלת הרשעתה בדיון, ולפיכך הופרד עניינה מעניינם של נאשמים 1 ו-2. הצדדים לא הגיעו להסכמות בשאלת הטלת הפיצויים בהליך הפלילי.

9. בהקשר אחרון זה יש לציין, כי במקביל להליך הפלילי דנא התנהל גם הליך אזרחי, במסגרת תובענה נזיקית שהגישו עזבון המנוח ויורשיו נגד הנאשמים וגורמים נוספים, ובהם עיריית תל-אביב (ר' ת"א (מחוזי מרכז) 50068-01-12 **עזבון המנוח יהונתן נעים ז"ל ואח' נ' מלאך ואח'**; להלן - התובענה האזרחית). כפי שנמסר לפניי, התובענה האזרחית הסתיימה בהסכם פשרה, בו לא היו שותפים נאשמים 1 ו-2, שבמסגרתו נפסקו לעזבון וליורשים פיצויים בסכום כולל של 1.5 מיליון ₪.

ג. עיקר ראיות וטיעוני הצדדים לעניין העונש:

(1) עיקר ראיות וטיעוני המאשימה לעונש:

10. ב"כ המאשימה הגישה, כראיות לקביעת העונש, את גיליון הרשעותיו הקודמות של נאשם 1 (הוגש וסומן ע/1). כעולה מגיליון זה לנאשם 1, יליד שנת 1953, שתי הרשעות קודמות בעבירות מרמה, אם כי מדובר בעבירות ישנות יחסית (מדובר בהרשעות בגין עבירות שנעברו בשנים 2004 ו-2009).

11. ב"כ המאשימה ביקשה כאמור להעיד את גב' גפן, אמו של יהונתן ז"ל. גב' גפן העידה וסיפרה על הקשיים הרבים בחייה ובחיי בתה, אחותו של יהונתן, מאז מותו הטראגי של יהונתן. גב' גפן סיפרה כי בעקבות האירוע היא עזבה את בן-זוגה, את מקום עבודתה, ואת ביתה ועיר מגוריה בצפון ועברה להתגורר בדירה אותה שכר יהונתן לפני התאונה; והכל על מנת שתוכל להישאר בקרבתו.

גב' גפן שיתפה וסיפרה שבעזרת כספי הפיצויים, אשר נתקבלו בתובענה האזרחית, היא הקימה סטודיו לאמנים ולחברים של יהונתן, שכל מטרתו היא לסייע לאמנים ולקהילה. גב' גפן ציינה כי דאגה שבמקום ששכרה יותקנו מדרגות תקניות, שעלותן היתה 13,000 ₪ בלבד, ותהתה כיצד בעלי מקומות בילוי אינם חושבים שחיי אדם שווים סכום כזה. עוד ביקשה גב' גפן כי גזר דינו של בית המשפט יהווה גורם מרתיע כלפי בעלי עסק אחרים.

גב' גפן סיימה את דבריה בציטוט מספר שורות משיר שנותר בעזבונו של יהונתן ז"ל.

12. ב"כ המאשימה פירטה בטיעוניה את הנסיבות והשיקולים שהנחו את המאשימה בעריכת הסדר הטיעון עם הנאשמים, שנערך כאמור בהמשך להליך הגישור. ב"כ המאשימה הדגישה את הקשיים הראייתיים בהם נתקלה המאשימה, כמו גם את נסיבות ביצוע העבירות בהן הואשמו הנאשמים בכתב האישום המתוקן ואת רמת הענישה הנהוגה בעבירות מסוג זה. ב"כ המאשימה עתרה אפוא לכיבוד הסכמות הצדדים.

13. יחד עם זאת ביקשה ב"כ המאשימה להדגיש את היבטי החומרה שבהתנהגותם של נאשמים 1 ו-2, כלהלן:

נאשם 1 - הפעיל את העסק ללא רישיון עסק, הגיש לעירייה תצהירים מטעים והמשיך להפעיל את העסק על אף אזהרות שקיבל אודות הסכנה הנשקפת מהמדרגות.

נאשם 2 - היה הגורם המקצועי שבנה והתקין את המדרגות והיה עליו להיות מודע לסכנה הגלומה בבניית

המדרגות שלא לפי התקן.

ב"כ המאשימה עתרה אפוא שבית המשפט יאמר את דברו בכל הקשור לבטיחות בעסקים ובמקומות בילוי המשמשים את הציבור הרחב.

14. ב"כ המאשימה הוסיפה וטענה, באשר לרכיבי הענישה המוסכמים, כי הם עולים בקנה אחד עם מדיניות הענישה הנהוגה, בנסיבות דומות, בפרט על רקע העובדה שכתב האישום המתוקן אינו מייחס קשר סיבתי בין מעשיהם ומחדליהם של הנאשמים לבין מותו של המנוח. עם זאת, ב"כ המאשימה ביקשה להשית על הנאשמים קנסות משמעותיים וכן פיצויים בהתאם. ב"כ המאשימה הדגישה כי השתת פיצויים אינה מותנית בקיומו של קשר סיבתי כאמור, ועל כן עתרה להשתת פיצויים.

(2) עיקר ראיות וטיעוני נאשם 1 לעונש:

15. ב"כ נאשם 1 הגיש, כראיות לקביעת העונש, העתקי החלטות שיפוטיות הן בהליכי פשיטת הרגל בעניינו של נאשם 1, שבמסגרתם ניתן נגדו צו כינוס, והן בהליכים בבית המשפט לעניינים מקומיים, שבמסגרתם הורשע נאשם 1 בניהול העסק ללא רישיון ונגזר עליו קנס בסך של 10,000 ₪ (הוגשו וסומנו נ/1).

16. ב"כ נאשם 1 פתח את טיעוניו בהבעת תנחומים לגב' גפן על האסון הנורא, אך בד בבד חזר והדגיש כי על פי עובדות כתב האישום המתוקן אין קשר סיבתי בין מעשיו ומחדליו של נאשם 1 לבין מותו של המנוח: לדידו, נאשם 1 הורשע בעבירה שמהותה יצירת פוטנציאל של סכנה, שלא מומש.

17. ב"כ נאשם 1 הרחיב בתיאור נסיבותיו האישיות של נאשם 1, שהינו כיום כמעט בן 65 שנים, פושט רגל וללא יכולת כלכלית. ב"כ נאשם 1 הפנה הן להוראות סעיף 40 לחוק העונשין, לעניין ההתחשבות הנדרשת במצבו הכלכלי של הנאשם בעת הטלת קנס עליו, והן להליכים בבית המשפט לעניינים מקומיים, שם כבר הוטל על נאשם 1 - ולמעשה בגין אותה פרשה - קנס בסכום משמעותי של 10,000 ₪.

עוד הדגיש ב"כ נאשם 1 כי גם לפי עובדות כתב האישום המתוקן נאשם 1 פנה לעזרת אנשי מקצוע - נאשמים 2 ו-3 - והסתמך עליהם, וגם בכך יש להתחשב לקולת עונשו.

18. באשר לשיעור הקנס ביקש ב"כ נאשם 1 להתחשב עוד - מעבר למצבו הכלכלי הקשה של נאשם 1 והקנס שכבר שילם במסגרת ההליכים בבית המשפט לעניינים מקומיים - גם בחלוף הזמן מאז האירוע. עוד טען ב"כ נאשם 1 כי אין מקום, בהתחשב במכלול נסיבות העניין, להטיל פיצויים על נאשם 1. בסיכומו של דבר עתר ב"כ נאשם 1 כי בית המשפט יכבד את הסכמות הצדדים לעניין הענישה ויסתפק בהטלת קנס מתון.

(3) עיקר ראיות וטיעוני נאשם 2 לעונש:

19. ב"כ נאשם 2 הגיש, כראייה לקביעת העונש, העתק מהמרשם בדבר צו כינוס, שניתן במסגרת הליכי פשיטת הרגל בעניינו של נאשם 2 (הוגש וסומן נ/2).

20. ב"כ נאשם 2 טען לזכות מרשו בקיצור ולעניין. כמו ב"כ נאשם 1, אף ב"כ נאשם 2 הביע תנחומים

לגב' גפן ומשפחתה ועתר לכיבוד הסכמות הצדדים. ב"כ נאשם 2 הדגיש את אופי העבירות ובמיוחד את טענתו כי הן לא בוצעו על ידי נאשם 2 לשם בצע כסף.

באשר לנסיבותיו האישיות של נאשם 2 - גם הוא יליד שנת 1953 - הדגיש ב"כ נאשם 2 את מצבו הכלכלי הדחוק של נאשם 2, שכיום הינו פושט רגל. יתר על כן, ביתו של נאשם 2 נמכר במסגרת הליך כינוס הנכסים וכיום הוא חי בדלות קשה. בנסיבות אלה עתר ב"כ נאשם 2 להטלת קנס מינימלי וסמלי בלבד על מרשו.

21. נאשם 2 אף נשא דברים בעצמו וציין את צעריו על אובדן חייו של המנוח. נאשם 2 סיפר כי הוא עובד כמסגר מזה 40 שנה ובנה מאות מתקנים, אם לא למעלה מכך, ללא כל תקלות. נאשם 2 הוסיף וטען כי המדרגות דנא עדיין נמצאות במבנה שבו שכן בזמנו העסק וממשיכות לשמש את הקהל במקום.

דין והכרעה:

ד.

22. כתב האישום שלפניי הוגש בעקבות מותו הטראגי של יהונתן ז"ל. כפי שצוין בפתח הדברים, המוות נגרם כתולדה של אירוע שאירע בעת שיהונתן בילה במקום-עסק הפתוח לציבור, דהיינו: מקום אשר אמור להקנות ביטחון והנאה למבלים בו.

חשוב אפוא להדגיש כי מקובל עליי לחלוטין טיעון המאשימה שחובה בסיסית המוטלת על בעלי עסקים - כמו גם על בעלי מקצוע העובדים בשירותם - היא החובה לדאוג לבטיחותם של הבאים בשערי עסקם. לפיכך, במקרים בהם מופרת חובה זו יש מקום להעמיד לדין פלילי, ולאחר הרשעה גם להשית ענישה מחמירה; והכל על מנת להמחיש את חשיבות הנושא ולהרתיע מפני התנהלות ברשלנות ובחוסר תשומת לב, העלולה לעלות בחיי אדם.

23. יחד עם זאת, בית המשפט הדן בפלילים פועל במסגרת ברורה ומוגדרת של דינים, הן במישור מידת ההוכחה הנדרשת לצורך הרשעה בפלילים והן במישור גזירת העונש. ב"כ המאשימה נימקה את התיקונים בעובדות כתב האישום בקשיים ראיתיים, שהובילו לתיקונים שנעשו, ועל פני הדברים מדובר בהנמקה סבירה. לפיכך - ובהתחשב בתיקונים אלה, כמו גם במדיניות הענישה הנהוגה ומכלול נסיבות העניין - לא ניתן לומר כי הסדר הטיעון אליו הגיעו הצדדים הינו בלתי סביר.

יפים לעניין זה הדברים הבאים, שנאמרו לאחרונה על-ידי כב' נשיא בית משפט זה (אביחי דורון), בפרשה שנסיבותיה דומות במידת מה לנסיבות הפרשה דנא:

שום דבר שיאמר על ידי בית המשפט לא יחזיר את אלון (המנוח דשם) למשפחתו, שום עונש אין די בו לנחם את המשפחה... נוכחתי כי המשפחה אינה מונעת מתחושת נקם אלא מרצון לשמור על האינטרס הציבורי, ולמנוע כאב עתידי של משפחות נוספות. האם דיברה בפני בכאב גדול ובחוזק עצום הראויים להערכה.

(יחד עם זאת) **בית המשפט פוסק דינו בתוון נתון, במארג ראיות, עובדות ופסיקה נוהגת, ובתוון זה, לאחר ששקלתי את כל השיקולים הדרושים, הסדרי הטיעון שנחתמו עם הנאשמים אינם בלתי סבירים ועל בית המשפט לכבד אותם** (ר' ת"פ 26904-02-15 מדינת ישראל נ' דנה ואח' (06.02.2017), בפסקה 7 לגזר הדין).

24. יש להעיר כי ב"כ הצדדים לא התייחסו בטיעוניהם לשאלת מתחם העונש ההולם בפרשה דנא, על אף ששאלה זו הינה רלוואנטית גם במקרים של הסדרי טיעון. יחד עם זאת, בית המשפט יזדקק לדין במתחם העונש ההולם רק במקרים בהם סבירות הסדר הטיעון אינה ברורה על פניה (ר' ע"פ 4301/15

פינטו נ' מדינת ישראל (05.01.2016), בפסקה 31 לפסק הדין). כאמור, לא זה המקרה כאן ומדובר בהסדר שהינו סביר על-פי "מבחן האיזון", שהוא המבחן אשר נקבע בזמנו לבחינת סבירותם של הסדרי טיעון בע"פ 1958/98 **פלוני נ' מדינת ישראל** (25.12.2002).

25. נותר אפוא לדון בהיבטים הכלכליים. באשר לענישה הכלכלית, הדין הוא כמובן עם ב"כ נאשמים 1 ו-2 בטענתם כי על בית המשפט להתחשב במצבם הכלכלי של מרשיהם בעת הטלת קנס. לפיכך, יש ליתן משקל בהקשר זה לכך ששני הנאשמים - ששניהם אינם צעירים, ילידי שנת 1953 - מצויים בהליכי פשיטת רגל וניתנו נגדם צווי כינוס, על כל המשתמע מכך.

יחד עם זאת, יש להתחשב גם בהיבטי החומרה להם טענה ב"כ המאשימה. זאת ועוד: אין להתעלם מכך שלמעשי ומחדלי נאשמים 1 ו-2, שבגינם הם הורשעו, היה גם רקע כלכלי. לפיכך, הקנס הראוי בפרשה זו אינו יכול להיות מינימלי או סמלי, אלא עליו להיות קנס הולם בהתחשב במכלול נסיבות הנאשמים והעניין. כמו כן, על הקנסות שיושטו לבטא את ההבדלים בין שני הנאשמים ואת חלקו העיקרי של נאשם 1.

26. לבסוף, במישור הפיצויים, כאמור לעיל מדובר בסוגיה שנדונה במסגרת התובענה האזרחית, בה נפסקו פיצויים לעיזבון וליורשים בשיעור המקובל. לפיכך, בנסיבות אלה אין מקום להטיל פיצויים נוספים במסגרת ההליך שלפניי. לא למותר להעיר, בהקשר זה, כי אף המאשימה עצמה נוהגת שלא לטעון לפיצויים בנסיבות כאלה (ר' לאחרונה ת"פ 754-12-14 **מדינת ישראל נ' חכמון ואח'** (14.06.2017), בפסקה 59 לגזר הדין).

ה. סוף דבר:

27. אשר על כן - ובהתחשב בכל השיקולים לכף חומרה ולכף קולה, אשר פורטו לעיל - אני גוזר על נאשמים 1 ו-2 את העונשים הבאים:

נאשם 1:

(א) 3 חודשי מאסר בפועל.

נאשם 1 יישא את עונש המאסר בדרך של עבודות שירות, כאמור בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר מיום 12.9.17.

על נאשם 1 להתייצב לנשיאת עונשו במשרדי הממונה על עבודות השירות, ביום 12.11.17 עד השעה 08:00.

מובהר בזה לנאשם 1 כי בכל הקשור לעבודות השירות עליו לציית להוראות הממונה על עבודות השירות, או למי שהוסמך לכך מטעמו. עוד מובהר לנאשם 1, כי במידה ולא יציית להוראות כאמור הוא עשוי לשאת את מאסרו, או את יתרת מאסרו, במאסר מאחורי סורג ובריה בבית סוהר.

(ב) מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, אותו לא יישא נאשם 1 אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה מהעבירות שבהן הורשע.

(ג) קנס בסך של 10,000 ₪, או 50 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בעשרה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.3.18 ובכל ראשון לחודש שלאחריו. היה ונאשם 1 לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מידי.

נאשם 2:

(א) מאסר על תנאי למשך 4 חודשים, אותו לא יישא נאשם 2 אלא אם כן יעבור, תוך שלוש שנים מהיום, עבירה מהעבירות שבהן הורשע.

(ג) קנס בסך של 4,000 ₪, או 20 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם בעשרה תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.1.18 ובכל ראשון לחודש שלאחריו. היה ונאשם 2 לא ישלם את אחד התשלומים במועד תועמד כל יתרת הקנס לפירעון מידי.

זכות ערעור בתוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח העתק גזר דין זה לממונה על עבודות השירות בשירות בתי הסוהר.

בשולי גזר הדין - ונוכח טענת נאשם 2 כי המדרגות עדיין מותקנות במבנה בו שכן בזמנו העסק וממשיכות לשמש את הקהל הרחב - אני מורה בזה לב"כ המאשימה להעביר העתק גזר דין זה ליועץ המשפטי לעיריית תל-אביב. זאת, על מנת שהעירייה תנקוט בכל הצעדים הנדרשים, במסגרת תפקידיה וסמכויותיה, כדי להבטיח את בטיחותם של המשתמשים במקום.

ניתן היום, י' חשוון תשע"ח, 30 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים.